

— Нѣмамъ нищо, — казва бърже,
 Леля бърза да излъже!
 — Камъкъ нѣмашъ ли безценни?
 Пита старецътъ засмѣни...

— Камъкъ безценъ? Пази Боже! —
 Леля стиска колко може
 Въ шепа своя безценъ камъкъ,
 А той топълъ като пламъкъ
 Тихо, тихо се стопява
 И на капка вода става...
 Гледа Златко и нѣмѣ,
 Старецътъ се само смѣ.
 Ей кожухътъ дрипавъ сѣщо
 Въ облакъ бѣли се превръща,
 Леко стареца повдига,
 Къмъ небето синьо стига...
 — Бре, каква е тая среща? —
 Чичо Златко се не сѣща.
 Леля Гина го превари:
 — Туй бѣ царътъ Януарий! —
 И останаха двамина
 Чичо Златко съ леля Гина,
 Както бѣха сиромаси,
 И се върнаха дома си...

Емануилъ п. Димитровъ.

